

FÜLÖP KÁLMÁN

Harmatcsepp a fény porában

Kreatív

FÜLÖP KÁLMÁN
HARMATCSEPP A FÉNY PORÁBAN

FÜLÖP KÁLMÁN

HARMATCSEPP A FÉNY PORÁBAN

VERSEK

KREATIV KIADÓ
Marosvásárhely, 2015

Szerkesztette: Fülöp Katalin

Szöveggondozás: Bölöni Domokos

A fedőlapot

Kedei Zoltán festményének felhasználásával

Donáth Nagy György készítette

© Fülöp Kálmán, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FÜLÖP, KÁLMÁN

Harmatcsepp a fény porában / Fülöp Kálmán. - Târgu-Mureș :
Kreativ, 2015

ISBN 978-606-646-318-8

821.511.141-1

A BARNA IDŐ

A barna
idő arcán
halk harangszó

és más a nap
mint tegnap
és jó a vers
ha él

én lázadok
szerényen
s te nevetsz
az egészen –

szerelmet szül
a reggel
és elhallgat
a szél.

A BÖZÖDI TÓNÁL

Rekviem a tóba fúlt faluért

Ásít a víz –
a torony könnyezik.

Iszapszínű
 eget verejtékezik
partra hulló

alkonyatban
a tó.

Rekettye-fűz-sirám.
Szomorúfűz-panasz.

Keszeg jaj lankadó.
Vadruca induló.

Halálba rémült csend
s a tóba fúlt
falu.

A DÉR PORÁBÓL

A dér porából hajnalok születnek,
s én ott a parton kutatom a fényt,
halódó mélyét ronggyá gyúrt egeknek,
hallom a felhők szél tépte énekét.

Lennék reszketeg lantos, vén poéta,
megénekelnék mindent ami szép –
az őszi pára illanó varázsát,
a halak hithű, tiszta életét.

Vagyok csak ember, itt az emberek közt,
becsülöm ami másnak is becses –
szerelmet vallok a székely hegyeknek,
s ha hív a távol, tudom: nem megyek.

ADVENTBEN

A télnek nincs hava
csak sár és vén latyak –
angyalok mosolya
simogató szavak

minden mi alázat
krisztusi fájdalom

az Advent fényében
boldogan vállalom.

A FÖLD ELŐTT S AZ ÉG ELŐTT

Átrágtam magam még egy napon
s fejet hajtok, mert akarom,
a föld előtt s az ég előtt,
amely most körtefámra nőtt,

s már tervezem a holnapot,
szerényet, tisztát, otthonost,
berkében őszi világ,
amit a hajnal magára ránt,

mint fenyők az átjáró időt,
nagykendi lányok a fejfedőt,

s jómagam kertem illatát,
barackízút vagy muskotályt.

A FÖLD ENYÉM IS...

Öreg mezők széltépte
homlokán egymást
váltják az évek
a föld enyém is
s barázdált arcomra
tegnap, ma, holnap
ugyanazok a fények járnak
papíromon
ha semmi más
csak néhány sor
célzott üzenete a mának
cserzett ösvények
lágyporában
apró lábnyomok
sebeket szántnak
én ápolom a
szántások titkát s
minden nap belélegzem a
dolgos szépet,
erdők fái és
néma dombok
verseimben még
helyet kérnek.

A HARMATSZÜRKE KÖD BARÁTJA

A harmatszürke
köd barátja

s a felkelő nap

gyermeke
most félviselt

vastag kabátját
nyírbálja fehér
tél szele

a természet
tanítja
írni

s őzek
szeméből
kortyol dalt

az erdő
hallja
reggel sírni

amint
éppen
feléje tart

ÁHÍTAT

Van mikor
angyalok vetnek

ágyat jázminkehelyből
s arcomra őszi esők

hideg mosolya dermed.

Van mikor
párás szememből
könnyet legel a

változó idő s csak
Istentől kér kegyelmet.

A HIT TÜZÉBŐL

Pattogó tűzben
szakadó rohanásban
kiszáradt ajkam
szomjazza jelenléted
s agyagból formált
tárgyak szürkességén
tört árnyra szikkadt
sóhaját a szépnek.
Indulnék feléd
magányom börtönéből,
de tér és idő
átnyalából némán
s a félelem, hogy
elfogadsz-e még,
a végtelenből
közelségbe kíván.

Egyedül tompult,
folytonos rohanásban –
látókörömben

mindig ott leszel,

s mert pillantásod
átítatja arcom –
a hit tűzéből
átnyúl a közel!

AKARAT

Nagyon akartam lenni a tűző nap barátja,
keresni tört harangszó sóhaján másokat,
hogy szétszórt életemből a végtelenbe lépjek
s önzetlen tisztasággal, írjak verset, sokat.

A KEZEM

A kezem összekulcsolt kérdőjel,
tenyeremben árnyak bontanak rügyet,
van s nincs határán kérdez az élet
s a rongyos idő ma sem fizet.

Félek, a nappalok tüzében
nyitott könyv megtűrt életem,
s hogy ki is vagyok, mostanában
ezt is tőletek kérdezem.

Vad, olthatatlan, nyers valóság
égeti minden percemet –
úgy szembesülök önmagammal,
mint aki mindennap temet.

A KIS PACSIRTA

Te lélek-angyal, zengő hárfa,
viharvert apró kismadár,
kongasd meg szíved lágy harangját
a nap kiégett homlokán.

Mert kell a dal ma, kell az ének,
trillázz szelíden, boldogan,
tört fények apró rezzenésén,
a gondokban is gondtalan.

Biztass, hogy lehet így is élni,
ne némulj el ma sem s soha,
maradj a dallam szellő csókja,
időtlen és örök csoda.

ALÁZATTAL

Vesztettem én már
százszor száz csatát

nyertem épp ennyi
megaláztatást

nem én lázongok
pór népem lázong bennem

apám, anyám
és több rendbéli ősöm

éjtiszta lelkem
alázatukra öltöm.

ALKONYSUTTOGÁS

Az univerzumban
fölénk nőnek

a hegyek és a fák
erdők mögé

hanyatló alkonyok
suttogják nevünk

megáll az idő

a kristályér felett
s a föld

csírái ég felé
feszülnek.

ÁLMOMBAN NÉHA RAJTAKAP

Beteg nénémnek

Ma is
gyakorta
látom őt

a tű
kezőben
megremeg

tükrében
ismerős
világ

sok
emberarcú
egyveleg

vászonra
ölti
gyolcs
hitét

megtörli
hószínű
homlokát

álmomban
néha
rajtakap

amint
vásznáról
elcsenem

az éj
könnycsepp
csillagporát...

HAZUDNI ÁLMOT SEM MEREK

Az évek elszáradt
gerezdnyelén
voltam én titkos szeretőd.

Gyulladt sebek
havaztak éjbe
szerelmet, verset, temetőt.

Emlékeimbe
varjak kaparnak –
fakuló képet, éjszakát.

S egy árva pók
boldogan, némán
fonja a pillanat haját.

Éveim olcsó
lámpafényén
ellobbanok s már nem leszek.
Becsapni senkit
nem fogok –
hazudni álmot sem merek.

ÁLOM ÉS VALÓSÁG

Csak hallgatni
kell szívünkre s
remélhetjük, hogy
jól döntöttünk

élő filmkockák
sebek a néma térben
ők is itt vannak
közöttünk

a hangok, színek
rezdülései arcunkra
vetülő képek –
talán havazik

s kibomló szerelmek
tébolyában álarc
mézzel kent
gyűlölet lakik

mert az igazság
nem az amit a

ránk hulló évek
mutatnak –
becsap a látszat

végtelent takarnak
a felhők, halálba

torkolhatnak az utak:
életünk néma alázat.

AMIKOR

Amikor az árnyak
dacolnak az idővel
új hangja lesz a szónak
s én kereslek ott ahol a holnap
verset remél a semmiből –
írni szeretnék hamvas
lámpafények homlokára
papírhiányban s talán az
éjszaka fellazul bennem
s ha csak egy percre is
ösvényt ver feléd a gondolat –
fáradt szememben
a hajnal keres menedéket
a barna szempillák alatt.

ANYÁM HALÁLÁRA

Nekem is volt karácsonyom,
fekete gyöngy karácsonyfám.
fekete gyöngy ajándékok
gyöngyfekete karácsonyfán.

Nem lázadtam hiszen a gyöngy
Édesanyán fehér arca
gyöngyfekete koporsóban
fekete gyöngy mosoly ajka.

Nekem is volt karácsonyom,
gyöngyfekete karácsonyfám.
Ajándék az anyám arca
fekete gyöngy karácsonyfán.

APÁM ARCA

Pók motoszkál
langyos sötét

boldogan nevet
egy csillag –

apám arcán
alabástrom

mosoly ébred –
alig virrad...

A PILLANAT ÜZENETE

A zuhanásra már nem emlékszem,
csak az ébredés perce bánt s
számon kér rongyos magányom
jövőbe sejlő mosolya,
a vállamra szakadó idő
s egy derékba tört élet
foszló ködéből üzen a pillanat –
tenyerén hordoz Isten
a kertemre roskadó
székely dombok alatt...

A REGGELI ÚJSÁGÁRUS

Perc sem mozdul
áll az óra
furcsán
mosolyog a mánus
árgus szemek
vitorláznak
hideg térben
vízben, érben
s a megdermedt
gyalogjárón
vevőt vár
egy újságárus

szobormerev
arca fásult
mintha éppen
ott sem volna
nem is ő
csak fakó árnya
simul bele
a világba
s fásult arccal
néz a csendben
távolodó vásárlóra...

ASZÁLY

Az egyre
karcsuló időben
fennakad a kiáltás
égre rebbennek
szomjazó madarak

derékba törik
egy szikár fenyő
s a pincédohban
rozsdázó abroncsok
vésztes csengéssel
leszakadnak –

ömlik kövér
sugárban
a tavalyi nedű
míg a föld
mohón a vergődő
fényeket issza.

ÁTMOSOTT VILÁG

Én megpróbálom
kiszűrni
a szépet

amíg kapám
a föld
erébe vág
s szivárvány-fényre

aggatom
a képet
hogy láthassa
az átmosott
világ.

AZ ŐSZ HÍRNÖKEI

Mint
ittas ember
üres pohárra

rozsdás lugasomra
savanyú, sűrű
dér görnyed

idővitorlámba
hulló falevelek
kapaszkodnak

előhírnökei
a közelgő
ősznek.

MEGKÉSETT BALLADA-FÉLE

*A marosvásárhelyi székel
vértanúk emlékére*

Sosem csitul a szívekben
az elvesztett csata zaja –
Balavásár szőlőhegyén
összeesküvők moraja.

Szüretelnek. Arcuk élén
még ott ül a döbbenet.
Halál csillan tőkék fényén,
hollózsivaj-körmenet.

Visszatérő ágyúdörgés,
hideg, ólmos, rongy idő,
följajdul a szürke égen
a sajtó emlékező.

Nincsen még elveszve semmi,
mormogja komoran ő,
Horváth Károly szőlősgazda,
míg a vendég szembe jó.

Titkon találkoznak négyen,
a járások tisztjei,
megvitatni, hogy lehet a
szabadságért küzdeni.

Négy borostás arcú székel
– egy közülük áruló! –
jól álcázza rejtett vétkét,
mosolyog a talpnyaló.

Mindenről tud, hogyan s merre
a járások nagyjai,
mikor mennének tömeggel
a császárra rajzani.

Biró Mihály halkan kopog
báró Heydte ajtaján,
undorító a vér-rozsda
sárga júdás-aranyán.

Három bátor székely ember,
három büszke, hős magyar:
Horváth Károly, Török János,
Gállfy Mózes – értünk halt.

Akasztották bitófára
Postaréti Golgotán,
Marosvásárhely szívében,
öreg erdő hajlatán.

BÖJTFŐ VASÁRNAPJÁN

Nem
hallgathatok
mindig az
omladozó
fehér falak között

a széteső időből
előre néz
szemem
bennem motoz
ma is a
kereszt némasága

és Böjtfő
vasárnapján
az Istent kérdezem.

BOLDOGAN FOG VELEM KEZET

Van mikor megszólít az udvar
s szelíd mosollyal simogat,
szememből kiszakadnak a fények
s lágy mozdulat ver hidakat
feléd s felelni nem tudok,
nem is kényszerít senki sem,
rendre megértik némaságom
a kút, kilincs, ablakperem,
s a járdaszegély szelíd magánya,
felszálló, apró porszemek –
ma rám talált az öreg reggel
s boldogan fog velem kezét.

BOLDOGAN MONDOM

Ha már önmagam
földig aláztam
azok előtt is
akik megvetettek,

milyen leszek
előtte, kit szeretve
örök sorsomban
szenvedni feledtek.

Vagy majd az alkony
gerinctelen haván
hull tar fejemre
őz szeméből béke –

boldogan mondom
Istenem ez jó volt:
e pillanatért élni
már megérte...

CSAK A SIKOLY MARADT...

Megtöröm olcsó csendem,
a hallgatás csak árt –
érik a nyár szememben,
amelyből rég kivált

egy apró mozdulattal
a vén ablakredőny
zuhant rám téboly-árnya –
vérfolt homlokredőn

kiszáradt ajkam, dühös
vihar dúl, indulat
dagadt sakál üvölt, tűz –
az eső csak szakadt

nem láttam, nem hallottam
de fájt az ordas űr –
mosoly volt ajkam szélén
és megnyugvás belül

arcomra ütés csattant
és sírt velem a nap
s a megtört pillanatban
csak a sikoly maradt...

CSUPÁN

Csábít a csend
csupasz magány
cseveg a lombos
almafán

csigaházba zárt
félelem
ma önmagammat
érlelem

zivatart rejtő
délután
rímekbe hull
a nyár csupán.

SZEMEMBEN DALOLTAK...

Tudom, hogy
én sem voltam
angyal s elszámolok
magammal ha
erre kér az élet

Kapát-kaszát
vettem kezembe
apró gyermekként
s szememben
daloltak az
elmosódó képek

Vetettem, arattam,
s napjaimban
csárpáló varjak,
öntelt pribékek,

nekik szerelmet,
álmot tartogatott
az élet, nekem
maradt a
szánalmas tekintet

Édesapám széltépte
arcán láttam
ragyogni a napot,
neki sem
kedvezett a tegnap,
siettetve hajnalát
szebb napoknak –
hatalmas, véres
pofonokat kapott

Édesanyám kévét
kötött amikor
a legforróbb nyár
égette arcát,
inget, nadrágot
foltozgatott
s a fényt szemébe
fürjek, pacsirták csalták.

Én maradtam
mezők gyermeke,
barátja göröngynek,
tűző napnak –
verseimben a
búzatáblák a rímek,
értelmet életemnek
daloló madarak adnak.

DUALITÁS

Génjeimben
másik arcom
rejttem

zápor áztat
hűvös, mély
sötét

túl a fények
biztatását
sejtem

s más arcomra
álmodom
neszét.

FÉNY ÉS ÁRNYÉK

Lehet nappal
vagy éjszaka,
lágý fényt szűr
törpe tél hava.

Lehet a
tegnap alkonya,
színében zord
nap bársonya.

Lehet játék
igaz talán,
apró árnyék
szobám falán

Lehet vendég
vagy idegen –
álom homályos,
színtelen.

Lehet vers
rímtelen, fakó –
kint éjszakát
szapul a hó.

Lehet holnap
a foszló mában,
ébremlét
havak sóhajában.

ÉDENBE TOMPULNAK A LÁNGOK

Elönt a szín
harangok szólnak
kibomló térbe
sújt szavad –

Édenbe
tompulnak
a lángok

izzik az éj
s nevetnek
a fények –

te a tiszta
est maradsz
az elnémult
térben.

ÉDESANYÁMRÓL

Ma édesanyám
sétál a képbe
mosolya szúr
a hangja fáj
kimért léptekkel
nyers erővel
tapossa
udvarunk sarát –

nyugdíját várta
karácsony táján
és sok más
apró gondja volt

láttam amint
bordó szemében
a nap egy percre
felvidult

ajándékozni
készült újra
mint annyi máskor
tél haván

ami elmaradt
átadja majd
az égi fény
tűz-hajnalán.

ÉDESAPÁMRÓL

Ereget
füstöt
bodorít
száraz
kórókból
nyúl szív
éjszakát

nyakon csíp
néhány
kerti törpét
s hátra
simítja
ősz haját.

ŐSI KARMA

Kemény a szívünk, sziklák arca
néz át felettünk, nyers valóság,
egymást falják a ronda varjak –
köd szapulja kárpátok ormát.

Bércek élén a gaz kölönc már,
gyulladt fertő, izgága férgek –
bár nem akartuk, hazug arccal,
titokban mind fejünkre nőttek.

Csikarja rég, nagyon csikarja
méregfogát a tűz hatalma,
s havak nyergéből kiszakítja
magát az igaz, ősi karma.

ÉJ GÖRÖNGYE

Ragyás őszi
fergeteg
éj göröngye
halk berek

körtefámon
orsót pörget
egy bolondos
égszelet.

ELGÁNCOLSOLT RÖGÖK

Rég furcsa a játék –
élet, halál, kerék
és isteni ajándék
e földi menedék.

Ötvennégy küllő csattog,
nyikorog és döcög,
ráfja alatt felsírnak
az elgáncsolt rögök.

EMLÉK-PERNYÉK

Mély s bársonyos
nyomokba hullt
finom porok
lengik be
szikár életem
s titokban most
a megfakult
emlék-pernyék
gondtalan
tüzes tánca
átlejt
harmatos
kertemen.

ÉRZÉKISÉG

Amikor hangot
adunk érzelmeinknek
s hirtelen
megszabadulunk tőlük
csak álom, ébredés
utáni valóság
a hajnali ködből
kinyúló idő s
valami arra késztet
hogy jól érezzük magunk
ha az udvar macskakövéen
ránk mosolyog
kedvesünk szeme...

ESERNYŐT TART

Egy
jó
vers
simogat
vagy
éget
s betakar
ha
rád
tűz
a
nap
esernyőt
tart
fölnk
az élet
kifogni
tartós
zivatart.

FAGYÖNGY

Fanyar, komor, kirívó
rongy éjszakába hívó
vak ágak közt szorong
amíg az ég borong
fénytelen, jeltelen
kinyíló sejtelem –
sejt-elem nem selejt
amit a földre ejt
az édes pirkadás
egy árva tört parázst
borba zárt nyers erőt
bút, gyönyört kergetőt –
gondtalan lomb alatt
ma árnyam fennakadt
tükrén a torz idő
felhőket kergető –
nem voltam én soha
szertelen, ostoba
– fagyöngy a fák hegyén –
rejtőző költemény.

FEKÉLY

Patkók nyomán
kimart sebekben
fekélyesedik
néma lelkem
a rám hajló csend
is valóságos pokol –

kancsal az ég
s a nap szeméből
piros könny hull
nem vigaszt adó mosoly.

FELHŐBE LOPNI

Emlékeimben
tegnap
vág sebet

keményen
mélyen fáradt
szemembe néz

Nyitott vagyok
szembeszállni
magammal
s felhőbe
lopni
holnapom neszét.

FELISMERÉS

Mint lovak patáján
kapaszkodó acél –

hasít kétélű
kardként vértelen
tavaszba a felismerés
létezel.
Éjpiros májusok
tűztiszta fényével
rovom íratlan törvényét
a tavasznak lobogó hajadra.

FÉNYT KORTYOL MAJD A RONGY IDŐ

Az évek sohasem hazudnak
nyarat, az eljön így vagy úgy,
s ha vizet koldul szomjas vándor,
ajka kiszáradt, megfakult,

suttog a csend, zöld moha vész,
kövek kicsordult könnye hull,
megszólal majd a néma mély,
akár a hegedűn a húr,

s felszínre tör rozsdás veder,
tisztán kínálja önmagát,
mint jó vers édes rím-neszét
szívekbe hulló dallamát –

apró remény, túléljük ezt is,
mint annyi mást: enyhül a hő
s gerincre száradt napjainkból
fényt kortyol ma a rongy idő.

FORMA ÉS UTÁNZAT

Vannak pillanatok
amikor nem ismerek
magamra, formát keresek
s úgy öntöm szavakba
a ruhátlan éjt öltöztetve
a Göncölszekér
rúdjának dőlve
cigarettafüst melegében
mint ahogy eddig
gondolom senki sem tette,
hullócsillag magányom
összeolvad az
univerzummal, amely
sosem volt romlott,
és nem is utánzat –
csak életem tartozéka.

FURCSA ÖNVALLOMÁS

Ott érzem jól
magam ahol
a dombok összeérnek
s az utak
apró lábnyomait
eltakarják
útszéli fák
s ahol a
fény keresztje
lágyan
átöleli
az éjszakát
átlát a hajnal
bénaságán
keze kinyúl
nem vár tovább
egy tüzes forró
ölelésben
találkozik
a végtelen
a galagonyák
rezzenésén
elillan
minden félelem –
átlátsz az
évek furcsaságán
s bár félsz
de végre elhiszed

hogy vagy
hogy voltál
és leszel
és nem
tartozol
senkinek.

FÜZÖLD

Keserűgyökér, fejen ütött szegek,
az utcasarkon koldusgyötrelem –

garasos csend a felgyűrt reggelen
és viharfelhős, törődött egek –

vakon szedett pókhálófájdalom:
szatír lüktetés vadvirágai –

s kerti almafámnak ágai
simogatva, roskatag vállamon

szétterülnek mint fűzöld fellegek
mint édes álmok elszórt hajnalon

és ébredéskor csalódottan,vakon
a sarki koldus kér néhány garast:

üresen ásít a zsíros kalap
vérehullató rossz aszfalt felett.

GOLGOTA

Titkaim nincsenek
s fáj ha ma bántanak,
lázadó szememben
foszlik a pirkadat.

Tükrében ott perel
ezer év hajnala,
ég sebe s bokrain
vérviz a Golgota.

HAJNALOK LÁZÁN

Alig két lépés
s a történelem arca
udvaromon virul
korhadtan már, de
rám mosolyog a deszka, rajta
golyók nyoma, háború, borzalom –

ez ami eszembe jut
ezen a hajnalon
mert az átélést
ő az időből
kaparta ki és
tartotta büszkén magát –

mint szű rágta seb
hajnalok lázán
a változó idő homlokát.

HÁRCSAPÁRCSA

Hadnagy Jóskának

Abba a lebujba
bukott lelkek járnak
s Lucifer end Társa
akik muzsikálnak.

Lángnyelvek pattognak
a hegedűk húrján
s jajveszékelésbe
fúl a zene furcsán.

Mind kik ott tangóznak
Luciferkók lesznek
s elkárhozott lelkük
gyümölcséből esznek.

Bizony drága komám,
ronda ez a kocsmá,
minden zege-zuga
be van dajerolva.

HARMATCSEPP A FÉNY PORÁBAN

Harmatcsepp
a fény porában

bolyhos reggel
szúr a nap

bor nevet
rám a pohárból –

kristály-hű
szelíd szavak

távolban egy
vén harang szól

áhítatra hív
szerény

egy hajtásra
felkortyintom
a harmatos
finom nedűt

s rímpárokat
foltozok

egy vers
kinyíló tenyerén...

HERMON HARMATJA

Fürtökben csüng
a nap felettünk

plusz harminckettőn
tetéz a dél

lehajtott fejű
árvalányhaj

gyűrött abrosz
fehér kenyér

ígéretnek kitelt
kalász csillagszemében

vád a szél
apám arcán

a gond valóság –
Hermon harmatja elvetél.

HÍRADÁS

Úgy szeretném te légy álmom,
esőcsepp a szürke égből –

két kezéd imára kulcsolt
híradás a messzeségből.

HITTEL HISZEM

Hittel hiszem,
s bízva bízom,

lesz mi volt, az
lesz még egyszer.

jelenemben
fanyar csendben

dúdolom a
jövő dalát –

s nem érem be
kevesebbel.

IDŐMORZSÁK

Ha átsuhan
a csend
szobámon

s egy pók
hálóját szövi-fonja

papíromra
fröccsen
az idő

s a pillanatot
átszakítja

*

volt mikor
szomorú
voltam

s talán
egy kissé
nyugtalan

kocsmák
füstjében
fulladozva

kerestem
rég
önmagam

*

aztán
a morzsák

földre
hulltak

s felkapkodták
a madarak

akkor
már nyíltan

s nem titokban
álmodtam

újra magamat

*

a nap
még egyszer

kettőnkre
nézett

s vállunkra
hullt

a forró
este –

vacsoránk
újra odaégett:

tálald fel
kedvesem

nevetve.

AZ ELLOPOTT MOZDULAT

Erdőszentgyörgyi emlék

Az átjárón egy
percre megállt
az idő
s önmagát faggatta
sétapálcám
szilárdságán a léptem
amely a
macskakő szennyén
maradt mint
papírra
kívánczó vers
az ellopott mozdulatban.

IGAZI ARC NÉLKÜL...

Igazi arc nélkül
nem lehet
arc

igazi cél nélkül
nem cél
a cél

mesélő tarlókra
taposott ösvények

ér-vágta homlokán
át fúj a szél

akarva akartak
kerestek ész
nélkül
átnéztek felettem
takart a
tér

bársonyos szememből
korhadó keresztet

lengetett világba
némán a tél

nélküle nem
voltam Vele

most itt vagyok
alkonyok tüzeiben

edződött
akarat

kinyíló redőnyök
szikrázó bársonyán

rejtélyes mosollyal
tűz rám a nyurga nap.

ILLUZIONISTA

Ott áll a férfi
szeme bénán
a sziklaarcú
térbe réved –

Ezüstfonálon
pók barangol –

kanalak, kések
nevetgélnek

pupillája
mélyen kitágul

átszűrve lassan
még a csendet

és szétpattan
a fényburok –

feszesen, büszkén
díszmenetben

elindulnak a bútorok...

ÍRJATOK VERSET

Ma
dús nap
fényéből
koldulok magamnak
tisztaságot –

vegyetek almát,
körtét, epret
asztalomról –

írvatok verset
kedvesemnek
a koldusokról...

ITTHON

Új a reggel
öreg csendje
a vén udvar éneke
s törpe fák
tavasz-zajából
nyúl felém
a nap keze.

Még marasztal
a vén harang
s lány ütések sóhaján
mintha rügyek
bomlanának
levélbe a fák haján.

Veled gondban,
fuldokolva
faggatjuk a nappalok
harmat ízű
tisztá árnyát –

és nagyokat hallgatunk.

JELENLÉT

Napba téptem szeplős arcát
a világnak, maró gondban –
csipkebokor-láng, harangszó
Isten szeme tűzben lobban...

KÉP ÉS KÉPZET

Egy kép margójára

Kiszűrtem rég a nyárból
nyers hajnalok tüzét –
soha ne mondd, hogy nem volt
s talán lehetne még.

Szememben játék árnyad
már nem kényszer-tiszta lap,
nem naiv akt, csak képzet,
hogy arcod megmaradt.

LESZ MÉG ÉDEN

Tál lencséért cseréltél parti-másra –
vacsoraillat, szélfúvás és álom:
akkor az éjtől mást már nem kívántam,
reményt csupán, hogy senkinek se fájjon.

Számomra ez a kép ma ékszer
tudom, hogy lesz még Éden a régi Végeken –
pezsgőbontással indul a vasárnap
s a habzó pezsgőt majd én is élvezem...

KÉRDŐJELEK

A lehúzott redőnyök
úgy hallgatnak, mint
balga est arcán a döbbenet,
vitorlát bont a pillanat

szememben s kapaszkodnak
kemény kérdőjelek.

Tegnap még volt,
ma már csak sejlik árnya

s hogy lesz-e tiszta
perc a délutánban,
és lesz-e néma,
lázás kézfogás –

azt sem tudom,
hogy mennyit ér
a holnap, és mit
takart tegnap a hallgatás.

NE BÁNTSATOK

Semmi sem
jobb és semmi
sem több annál
mint amit szeretsz
és tied lehet –

vágyak, amelyek
hozzád tapadnak
és ízekre szednek,
mint kisgyerek

néma bábút,
kiszáradnak
az ég csatornái,
légszomj, márvány
sötét, már-már
az örületbe kerget –

ne bántsatok
abban ami
legföltettebb kincsem:
csak szerényen
gyomlálgom a kertet.

KERESEM

Mai sorsomban minden nap
számlát nyújt be az emlékezet,
s én fizetek szavakkal
tűzzel, hittel,
ahogy lehet.

Van mikor átszűrt
életem medréből fröccsen
fehér lapokra a holnap,
hűségem küszöbére
rogyan a sötét
s mert gyermeke vagyok
e kegyetlen kornak –

keresem mindenben ami szép.

KETTEN A PARTON

Szakállam dere
nyílt titok

sietnem kell
üzent a más

gyors víz-
örvényen

vak habon
az ég

kicsorbult
vallomás

bátran lépkedek
élvezem a

reggel
kibomló zaját

a délceg parti
füzetet

ívó lazacok
jaját

Nagy Teremtő
elfogad

mindenség
titka

lesz enyém
lassan

mint
kétökrös

fogat
ballagok

Isten
tenyerén...

KEZEMBEN TARTOM

Értelmem síkján
kényem, kedvem szerint
keverem a kártyát, és
láthatjátok,
hogy magam is
szeretem a szépet –
hamuból kaparok
égő parazsat amint
mélységek varázsa
lobbantja felém
rideg arcát –
fát rakok
pislákoló parázsra
s nem várok
fizetséget érte –
kezemben tartom
kulcsát
a viharnek.

KÉZFOGÁS

Hajnal a nap sebén
ahol a földi fény
találkozik az égiekkel
és kezet fog a végtelen

fenyőkre hull a tél
seb gyógyul és remél
tavaszt a lázas, béna reggel
a leszaggatott végeken...

KIÁLTÁS

Én hallom
a hangod Uram –
süketnek
tetteti s
önmagát
pusztítja a
meghasonult világ.

Szólj
hangosabban,
hogy beleremegjen
a templomi
üresség a szívekbe
és zengjenek
az elhalkult orgonák...

KIEGYEZÉS

Kevés amit adni tudtam
falum zaja sorvad bennem
dús csirái fellázadnak
szűkre szabott életemben

Istenemmel kiegyeznék
ha elvárna – nem sokáig
tartozásom is leróvom
a csillagok haláláig

kit szerettem, kit szerettek
többen többször megtagadtak
est hajlatán a vén dombon
fejet hajtok a harangnak.

KIRAKÓVÁSÁR

Felkoncolt világ –
holdszagú éjben
örömlány, szemében
fekete éden...

KIS-KÜKÜLLŐ FOGJA KEZEM

Kék hajnalon
vén sötétben
lüktet vérem
s kegyelemben
vagyok tudom:

Isten néz rám
szeme némán
figyeli, hogy
szoba-mélyben
pattanásig
duzzad vénám

még göröngyös
kósza utam
telik, apad
gémeskutam

nem Kánaán
mégis helyem –

Kis-Küküllő
fogja kezem.

KITELJESEDÉS

Folyómeder
szélén a kő
magányosan
reményteli
dagályra vár
amely ha jön
csendben
keblére öleli
és újra ott
a sűrűben
folyóhátton
medermélyen
életteret nyit
s él tovább
amíg a tenger
homokszemében
majd felismeri
önmagát.

KÖBE ÍRT KÖNYÖRGÉS

Sebezhető vagyok
akár a barna őz
habfehér síkon –
búvóhely szíved
melege, kebled
ringása, ágyékd
titkos nimbusza –

a szerelemben engedj
közelebb magadhoz,
zárj lelked legtitkosabb
zugába, mint koporsó elhalt
testem, az első feltámadásig.

KOLDUS

A hang
és dallam
falak
között
szorong

útszélien
száraz
fekélyes
sóhaj

ne
kérdézzétek
mit
akar
a holnap
s a
rozsdafolt
tört arcán
mit takar

vaskos
harangütők
bronz-ajkán
cseppen
térbe
a kint
felejtett
ködös
délután
s a
dölyfös

világ
hályogos
szemében
egy béna koldus
alamizsnára
vár.

KOLDUSHIT

Miért kerestek rongyos utakon?
Járdák szegélyén Istennel lakom.
Vacsorám sosem titkolt hitem.
Hideg teához verseim viszem.

KOLDUSKÖZÖNY

Koldusközöny
gyötör engem,
talán ma még
nem is ettem –

tettem volna
de nem tettem,

semmittevés
a keresztem –

írtam rosszat
semmit olykor,

lappang bennem
a beteg kor –

mire felsóhajt
a költő,

lázat mér egy
emberöltő.

VERS ÉS VIHAR

Paszulykarók,
göcsösek, görbék
idő-rongyolta
öreg suhancok
merészen
ég felé tekintenek
s a naptól vesznek
némán sarcot
amint én is
a zord időtől –

éltem, túléltem
és maradtam
vetettem tört
sorok reményét
s kötöttem
kévét betűkből
viharba bomló
nyaraknak.

LÁGY MOSOLY

Még várat
magára
pedig szeretnék
lenni tört
napok fénye,
s átszelni ott
a végtelent
ahol senkinek
nincs esélye –

bár ütköznek
az érdekek
jó ha valaki
rám is figyel,
hiszen az
az erdők sóhaját
egy lágy mosolyban
küldöm el.

LÁNGOK DALLAMA

Éget most
magányom tüze,
átölelni
volna kedvem,
s szemét nézni
kedvesemnek
amint éppen
felém rebben.

Bent a meleg
kis szobában,
lobogó tűz
zenéjében
keresni szavak
szerelmét s
lángok dallamát
szemében.

LÉLEKMOZI

*A címet Tompa Klárától, a marosvásárhelyi
Színművészeti Egyetem tanárától
kölcsonöztem*

Csorbát ütöttek napjaim keresztjén
eldobtak mint egy apró bábut gyermek,
kinek szemében játszanak az árnyak
s csibész mosolya örületbe kerget.

A történés most átszakít, harag, tűz
lélekmozi, lecsurgó néma kép
itatja át a pillanatnyi csendet,
és életem vén gyertyalángra ég.

Váratlan jött rongy napjaim zenéje
– ritmusváltás, csillogó csendes ér –
jövőbe cseppen alázatom vére
– kezemben száraz kegyelemkenyér.

LÉTEZÉS

Azért sietve, némán
néha magamba nézek –
eső utáni latyak, sár,
lutykos, vad idő,

harangoznak agyamban
a gyermekarcú fények –
kemény dió az élet
s olykor fejemre nő.

az ajtók rég kinyíltak
s egy mozdulat felém nyúl –
kiált a tört üresség,
visszhangja átszakít,

s belesikít az első
lemorzsolt, törpe éjbe –
félni tanít s remélni,
hogyműld még Valakit
szétzúzni nagy titokban
a látszatok határát –
létezni tűzben, bajban
ma élni így tanít.

MA ÉS HOLNAP

Nem nevetek a
rongy idő túlkapásain,
a tegnap ígérete
valami más volt –

átalakult a bárpult
s nem mosolyog
a pohár ha lágyan
szemébe nézek,
kesernyész, áporodott,
borízű perc
ordít bele a csendbe
s valakik rendre
kioktatnak, vigyázz,
magad kárára teszed –
nyers szívemben másik arcát
zokogja a holnap!

MAGAMTÓL KÉRDEZEM

Kezemből kitépik
a megfoghatót, a
szépet s agyamban
elcsitulnak a gondolatok,
olykor magam sem
tudom mit akarok,
csak beszélek, élek,
írok, legtöbbször
zagyvaságot, miközben
telnek a napok és
semmi sem olyan
mint a tegnap,
csupa utánzat az élet
s papíromon is
összefolynak a fények,
látszat, felszínesség,
akarás, nem akarás –
ebben a zsibvásári
zsivajban én is egy
utánzat vagyok?

MÁR NEM IS FÁJ

Hadnagy Jóskának, szeretettel

Mintha szél fújna
át a zsigereimen,

valami elszakadt a mában
s üresség tombol utána

még bennem matat az este
és a sok meg nem történt

akármi amit hiába vártam,
nem elég haragnak.

Valaki figyel rám is
az égből s már nem is fáj,

hogyan idegen vagyok magamnak.

MEGNYERGELNI A TÉL HAVÁT

Elfogynak lassan sejtjeim,
viharban, tépett nappalok
haláltusáján kiszolgálva
bús, otromba vagyok.
Lázadni sem maradt időm,
üres a szív és hasztalan
igyekszem, itt hagyott a nyár –
tükrömben sem látom magam.

Tollamból kicsurog a szó
s remegve caplat, hidegen,
gyolcs, fehér lapok nyers jegén –
otthontalan és idegen.

Bár volt időm, csak elmaradt
sorokba szedett éjszakák
kévekötőit összerakni s
megnyergelni a tél havát.

A DÖLYFÖS KAKTUSZ

Békésen viseli
szűrös magányát
s bár öntözöm

mélyen
karomba döf a
dölyfös kaktusz s
elégedett magával –

és kedvesem szemébe
a lágyan suhanó mából
hamiskás mosoly költözött.

MŰHELYTITOK

Tűzből csiráznak ki a versek,
s feltörő lángok nyers haragja
borzolja hajnalok keresztjét,
lassan pergő, öreg sötétben
ölelkeznek a barna esték.

A gondolat áramló hevében
magamba hullva baktatok –
félóra kell amíg az úton
szükségben néha átjutok.

S hogy ilyen vagyok, ez nem érdem,
de látok, hallok és teszek –
csillapítani éhem, vasárnap reggel
nápolyszeletet is veszek.

A versírás nekem ajándék,
amit az én Uram adott –
tűz-lelkem selymes bársonyából
bomlanak tiszta verssorok.

MÚLT ÉS JELEN

Kint zuhog a zápor,
már rég vízért
kiáltottak a kertek

s magam is rongyos
felhő borízú
mosolyára vártam –

ti csak szajkózzátok
a be nem teljesülő
álmok ígéretét,

az nem az én világom –
s akár tükörből
fordított énem,

kilóg a lóláb az
üres pohárból.

NAGYBÖJTI TÖPRENGÉS

Tél van, ereszeljak fényén
jégcsap őrzi féltett titkát,
zörgő éjszakák havából
üzen a hold, méreg-tisztát.

Lágy mosoly a nappal rendjén
tükröz valamit magából
kérdés a Golgota arcán –
van-e kiút még a mából?

Meddig mehet ami most van,
mit akarunk, mit akarnak,
a valóság tört keresztjén
a várt holnap mit takarhat?

Meddig így, és mikor máshogy,
hol van az ami még nincsen,
kiút a vén éjszakából –
Isten keze a kilincsen...!

NAGYPÉNTEKEN

Csalóka csend.
Tűztiszta arc.

Rubin lelkében
mély titok.

Pereg könnye
a balga földre

s fent kigyúlnak
a csillagok.

A megdicsőült
minket sirat –

Így alázza
meg önmagát.

Még imát rebeg
bűneinkért

és kiüríti
a telt pohárt.

NEKEM MÉG MARADNI KELLETT

Nekem még
maradni kellett,
bár üzentek a
hóstätí kertek –
hagytam magába
roskadni múltam
amíg szavakba fúltam.

Nekem akkor is
élni kellett s
zokogni csacska
jajjal, nem
némultam el
készakarva, bátran –
ujjat húztam a zivatarral

Döröghetett s
villámok cikáztak
játszadozva az
idegekkel, akkor a sínek
talpfái is holtakat
okádtak s a
temetőkből pihenő lelkek
fejfái ma is
dacolnak az idővel –
nekem még maradni kellett.

NEM ADTAM EL MAGAM

Sosem kérdeztek
engem, ki voltam,
merre mentem
s elnyűtt testem
sebére milyen
hegek tapadtak

sokáig
voltam csendben
s csak éltem
árva gyermek
ünnepeltem
ha kellett
s nem sírtam,
nem nevettem
cipeltem a
keresztet
s nem adtam el
magam, húszt
aranypénzért senkinek.

NEM ALKUSZOM

Morzsolta, tépte
sima homlokom
a fura élet –
szélhordta homok,
nem vár rám senki
omló partokon –
halk jöttömben
bár békülést hozok.

Elnémulnék kialvó
tüzek haragján –
sár nem tapad rám,
nem vádolhat múltam,
tisztán maradtam
a szennyezett pusztán,
és félelemből
életet tanultam.

Édesanyám mosolygó,
tisztá arca,
édesapám egyenes
homloka szabott
ruhát rám tisztát,
a mostoha perc harca –

a rosszal nem alkudtam,
s nem alkuszom, soha.

NEM FOLTOZOM

Nem foltozom a mások szennyét.
Folt új ruhára nem való.

Engem is csábított az élet –
soha nem lettem áruló.

NEM LETTEM CELEB

Vargyas Rékának szeretettel

Hát kedves Réka
ma már bevallom, féltem,
nekem ez új volt,
távoli, ismeretlen
s ahogy a lelkem
narancsként kifacsarta –

mesteri munka,
édesen kegyetlen.

Csak ültem ott
roskatag, magamba hullva,

kérdéseire
csendesen tüzeltem

s felajzott vérem
bordó bársonyában

a csendből kihulló
szavaimra lestem.

Aztán legördült
előttem a függöny

halkan jelezte,
ez előben ment –

megszáradt ajkam
vérszegény csatornáján

a szó s örültem annak,
hogy nem lettem celeb.

NYITOTT VAGYOK

Emlékeimben
tegnap
záporoz

sűrűn
keményen
vályog-árnyamba tép
nyitott vagyok
szembe nézni
az árral

s felhőből
lopni
holnapom neszt.

ÖNARCKÉP

Ez én vagyok
magamnak is kevés

porból metszett
sajátos döbbenet

csonkított kép,
fura, fonák,

merész
törődött arc

de boldog is
veled.

ÖRÖKKÉVALÓSÁG

Tintatartóba száradt
kamaszkori évek.

Platinamagány.

Grafitperek.

Nebuló szerelmek.

Borostás arcomra
pereg a nyár.

Több ami mögöttem,
kevesebb ami vár...
Most kilépek az időből –
tavaszba falazom magam.

ÖRÖM SZÍVÜNK KARÁCSONYÁBAN

Kint hó hull, néma, vaksötét,
csak látszat, sejtelem a tél –

küszöbömön gubanc, kutyám
szundít a tegnap örömén,

elmaradhat a folytatás –
együtt a part, a kő, homok,

kopik ugyan de beszélnek még
az idő mosta lábnyomok.

Mert jöhet új a pirkadásban
s a holnap apró árnyain –

öröm szívünk karácsonyában,
a gyermek Jézus álmain.

ŐSZI SANZON

Mardosnak lángok
hamvas hasábok
csíráznak verset
nyers éjszakát.

Látod
a vak hold
vigyázza álmod
s csontos kezével
kristálypohárba
csurgatja némán
az ősz borát.

OSZTHATATLANSÁG

Már semmi
meg nem
oszthat

s nem
távolodhatsz
messze

zöld mező
ágyán érve

elbújhatsz
őz szemembe

tűzet lehelhetsz
némán

az omló föld
porára

s feküdhetsz
álmok

átgyúrt
szürke

homokpadára –

ha önmagadra ismersz
és elszenderülsz

bennem

vagy nappalom
a nyárban
és éjszakám
a versben.

RENDAHAGYÓ PALACSINTASÜTÉS

Kedveseim!
Nekem csak
egy arcom van
és nem száz
és nem is ezer.

Szélcserezett,
rozsdamarta
az is mint
kútgárdáján
heverő
üres veder.
Mondom ezt
palacsintasütés
közben

– a média
ezerarcról beszél –

hálát adok Istennek
most palacsintasütés

közben, hogy
nekem csak

egy arcom
borzolja a szél...

KAVICS

Úgy
mutatkozott be
mint aki senki
halk folyómeder
néma sziklakavicsa
s amíg a vizet
szomjas mezők
itták
a partot ő
hűségre tanította..

PARTITÚRA

Üresség, tompa
tudathasadás,
bizalom nélküli
valami

kérni szabad,
de nem merek
minden mi
körülvész alaki

nem érzem
jelenét semminek
s mi bennem
van is távoli
s bár zokognak
a hangjegyek

a kotta
néma bábu

a partitúra
már kevés

új színt hozni
ma napjaimba

ne kérdezzétek
miért van ez

bénák a völgyek
a hegyek

elagg a föld
a sziklakő

a mélyén
iszony-láva fő –

bent harangoz
a fergeteg.

EGYSZER ÉN IS...

Bronz szememben
ózdondús a hajnal
harangoznak
bársonyán a fények,
csak egy percet
többet nem is kérek,
s megbirkózni
dúló zivatarral.

Szótt vádakkal
olykor belém tépnek,
s elodázzák
értelmét a szépnek,
rám fröccsentve
szennyét nappaloknak:
egyszer én is
elégtételt kérek.

NAPLEMENTE

Reggelente

kiszáll a nap
az időtlenség mélyéből

magányos árvalányhaj
simogató leheletének árnyából –

papírra vetett versfüzerek
alkonya a mindig visszatérő

felejthetetlen naplemente...

REGGELI CSEMEGÉZÉS

Szeretettel Emesének Kovásznára

Ma újra ott
ahol már
voltam egyszer

gyolcs tenyeremből
kicsurog
a reggel

fenyőkre nő
a nap mint
annyi máskor

és vérszegény
a hajnal

pirkadáskor –

halk léptein
sok hó-harang

fehérlett

szemében
lágyan csillogtak
a fények

s bár ágyhoz
köt „bilincs”
lesújt a kényszer

a vérnyomásom
mosolyában
vész el –

s ha szám
kiszárad
vértelen havakra

szavak havaznak
verset

tiszta lapra.

RÉGI DALLAMOK

Zokog az ég
kaszák suhognak
félve ébredek fel –

remegve érzem
ugyanaz vagyok ma
aki a tegnap
délben ébredett fel...

RÉM FURCSA JÁTÉK

Ez itt egy más világ –
az időből kitépett forró
nyár tüze mikor éget –

egy mondatfoszlány
aprópénzre vált –

hideg-meleg,
egyszerre hull fejemre –

rém furcsa játék,
amelyből már kiszállnék

éveim súlyán
átütő vitákban,
úgy néztek rám mint
sosem volt gyerekre –
mert nekem mást

tanítottak a nappalok
s a múlt percei olykor

zakatoló szívembe tépnek –

szobám falán ma is
vádolnak az

elmosódó képek.

RÉMZIVATAROK

Éjszakai zivatarok
zúgásában feltérképezem
álmaim s rácsodálkozom
a világra, élek.

Pedig az élet kísértett
párszor s nem bánt
kesztyűs kézzel sem
velem, sem mással –

de semmitől sem félek.

Mert mikor kellett
mindig Valaki kedvesen
bátorított és azt
sugallta, van kiút,
ne alkudj, ördögi
kör a kísértés.

Lefüggönyözött ablakon,
kiégett udvarom csendjén
vártam, hogy mikor
áll meg a jól ismert szörnyeteg –

kiálltam a próbát s ma már tudom
nem vagyok fekete báránya
ennek a kornak.

RÖGÖK SÓHAJA

Elnémuló
harangok hangja
zuhan rám,
mardos éji csend,

üzen a föld
virágok magva –

rosszat ígérő
zagyva rend,

a vén planéta
romlakából

rögök sóhaja –
vak verem,

hullámok harcát
s vizek titkát

tört napjaimban
érlelem...

RÜGYREMÉNYEK

Indulnék
törten
vakmerőn

az éjszakából
ki a
fénybe

békésen
fájón
szeretően

virágba
bomló
víg mezőkre

hívnak a
rétek
hív az erdő

életbe
bomló
rügy-remények

mindent
mi ide köt
e földhöz

naponta
százszor
újra élek

töltődöm
partok lágy
szegélyén

Küküllők
ráncolt
homlokán

templomok
tisztasága
nyújtja

a szépet
sóhajok
nyarán.

SALAMON ÁLMA

Libánon drágám

cédrusfák árnyán
Senirnek gyöngye

húgom, jegyesem
olajjal kenve

Amana hegyén
meztelen keble

titka, szerelme
Salamon álma

Hermon tisztásán
lehull ruhája...

SIKOLY

In memoriám József Attila

A halált okozó
vonatkerekek
csattogása
megszűnt
s csak
a sínek felett
elhangzó sikoly
rémítget
nyugtalan
álmaimban.

SORSOM

Amikor kiszárad
szám s félelem
szorul torkom
falára, lázadni
kezd bennem
a nap hamvas
árnya, és szép
szavakkal
gazdagít –
lámpást gyújt
fáradó magányom
rendre feltárja
titkait, mert van
belőle gazdagon
s veszni parlagon,
nem hagyom,
engem írni
az élet tanít
s ha még
adhatok valamit
az csak örök
sorsom lehet.

SÚLYTALAN MOHA-LÉTEM

Szeretettel Kedei Zoltán barátomnak

Súlytalan moha-létem
morzsákban, tört szavakban
de elfogadom s
napjaimba tépem
mert benne van
az apró mozdulatban

az állvány csendjén
elkészített képben –

harang aprózza
tompá híradását

valami készül
felhőt cibál az este

s nem érdekel
hogya mit takar a más –

szép naplemente
homlokomra festve.

SULAMIT

Szerelmem ében ég
keleti virradat

ciprusok hajnalán
azúrkék pirkadat

mátkám és mindenem
Sulamit, lángoló

szőlőfürt éjjelem
harmaton gyúlt való

csillagom, csend-avar
éjszemű fájdalom

kreol-tűz pásztorlány –
Édenem fájlalom...

SZÁZARCÚ ANGYAL

Bordó zenit
kiszáradt folyó

százarcú angyal
délibáb
a szél átleng
a berki ágon

vad, bűsz erőszak:
sír a nád

halak játéka
furcsa álom

hajsza csevegő
csend-liget –

szellő pírjába
törlöm arcom

s berámázom
a rímeket.

SZEGÉNYES LAUDÁCIÓ

Tudtam, megszán az Isten
s átírja puszta létem

mert hogy ülhetne tétlen –
torz, olcsó életemnek

viharvert, mély medrébe
az égi fény s ma kincsem –

rongy szívemben az Úr.

SZÉL ARCÁRA HAJLIK AZ ÉG

Dús kertemben
rügybomlások

édes mosoly
harmatcsend

alvó tűzben
reves fában

mezsgyeömlés
mosolyában

visszatér a
régi rend –

barkát ereszt
a parti fűz

s öltözik az öreg ház

szél arcára
hajlik az ég

szemed tüzén
nevet a kék:

udvarunkon
édesanyám

szépen szapult
ruhát ráz...

SZIKLABÉRC

Ne kíméljük ma sem magunk
görgő kövek között taposva

a sziklabérc most is tanít
s pergő tüzes szemével

úgy néz alá mint ki tudja
hogy innen is van visszaút.

SZILVESZTER ESTE

Agyamba égett
minden ami volt
eltékozolt
juhar-csend
tiltott almafa
apró földi éden –

semmi sincs
helyén a ma haván
elmosódnak a
történesek s ha
megkérdeszem
miért más ő
vagy te, bárki
aki csak ember –
az idő börtönében
hallgat az igazság
– nem jön a válasz –
bármennyire is
szeretnéd
nem titkolhatod
magad.

VALÓSÁG

Megszédíthet
a mámor,
belélegzett
fanyar gőz –
holnapot rejt
a mélység
zord napjaim
sebén –
csak ki a
hóhullásból
a fogyó nap
nyomában,
lépteid mossa
széppé az
átszűrt,
tisztá fény –
ez már a
vélt valóság,
még félénk
s nyugtalan,
de szép,
titokzatos –
verset rejt
ott a távol
s a mélység
bársonyából
kiszűröm
a napot.

SZORZÁS

Hányszor szedtem már csokorba
a suddogást, sírt a reggel,
s mégis mintha nem ő sírna,
kételyekkel ébredek fel.

Mit hozok az éjszakából
s mi az ami vár szerényen –
sejlő lépteim porából
bomló titok, tiszta Éden.

Kérdések, válaszra várnak
s perceimbe úgy havaznak
életet, mint foszló vágyak
értelmet leírt szavaknak.

Mert nem elég hinni abban
ami enyém lehet egyszer,
s a vén idő szobor-arcán
beszorozni egyet, eggyel.

SZÜLETÉSNAPOMRA

Tört fény lebeg a párás víz felett,
pókmélyben boldog halak násza dúl.

Tűz köszönt, hamukék kikelet.

Ötvennégy tavasz acélos izzása
a dombon konok nyárra tornyosul.

A kendi harang utánam szól.

TAVASZVÁRÁS

Hallgat az éj s bársony álmán
rám a vén sötét terít,
megkésett, vén hófúvások
halk zenéjén valamit.

Éget hallgatásom tüze,
le nem írt szavak sava,
nyers valóság forró lázán
a morcos tél alkonya.

Kiáltani volna kedvem
s mindent ami érthetetlen –
átszűrni ma verssorokba
a letisztult rímeket.

Rá rügyezni öreg kertem
mosolyára, amit nyertem –
tavaszt váró bronz szememből,
szemedbe a kék eget.

TÉKOZLÓ GYERMEK

Beszűkül körülöttem
a világ s én esetben
magamba omlok
a lét nyomorában

elszakad a fonal
amely összeköt Veled
széknek, asztalnak,
elillanó délutánnak

már senki sem vagyok
kinek címezzem imám
ha elhagynak a szavak
és elfogynak a rímek

s amikor egymásba
folynak az utak
ki lát meg engem
imára kulcsolt kezekkel
térdeplő hús-vér keveréket?

TELEHOLD

Az udvar tiszta álmát
öreg komondor őrzi,
éjbe üvölt s nevetve
a csillagokat nézi.

Éber szemekkel caplat,
övé titka az éjnek,
barátja csillagoknak
ura a vén sötétnek.

Örömét földre sírta
és boldogan csaholt,
mosolyt csalt vén szemébe
a szőke telehold.

ÜZEN A PILLANAT

A zuhanásra már nem emlékszem,
csak az ébredés pillanata bánt s
számon kér rongyos magányom
semmibe sejlő mosolyával.

Fejemre rogyik az idő s egy
derékba tört élet foszló
ködéből üzen a pillanat –

tenyerén hordoz az Isten
a kertemre roskadó
székely hegyek alatt...

TÚLTESZEM EZEN IS MAGAM

Elfogadom
önnön keresztem,
nem hazudtolom
meg magam –
kirakott perек
olcsó szennyén:
tárgytalan
és komolytalan.

A rágalom alaptalan,
tudják a
szereplők is ezt,
színház, hamis
játék a perc,
amely szemembe
így havaz –
valakik tőlem
eloroztak
jogtalanul
egy életet
miközben nevettek
s port kavartak.

Irritál ugyan
az eset, de
túlteszem
ezen magam.

TÚZ ÉS KERESZT

Sárgul szépen
a zalagyöngye,
lassan beérik
a gerezd.

Édes-kesernyés
szem, levében
titok lappang –
tűz és kereszt.

Ma még fanyar,
akár az élet
s én átlépek
vélt roncsain.

Aztán sietve
őszbe érek,
le nem írt
sorok csonkjain.

PERNYE

Hat óra volt s
megszólaltak
a harangok –

rozsdásodó
kertemen
úgy sétált át
a reggel mint
aki nem lát,
nem hall
s mint akinek
nem fáj a nyár –

hazudott magának,
nekem, neked,
hiszen a hátrahagyott
szép még benne dalolt
s a hangok összenőttek
a halkuló harangkondulással,
mint verssorok halk
lélek-pernyék éj-tiszta ritmusával.

TÚZZEL

Mert egymagamban elnyűtt roncs vagyok,
s mert lélek nélkül nincsen áldozat –
ha tűz a lélek, élni így lehet,
és verset írni tűzzel is szabad.

VÁGYAK KERESZTJE

Szeretném
azt üzeni,
hogy vagyok
tékozló gyermek
pislogó lámpa,
vendége még
az éjszakának
s halálomig
versekbe zárva.

Sürget az idő,
s a rám hulló évek
zenéje lágy
akkordokat szítál
fehér lapokra –
s ha nélküled is
de veled és benned
vagyok az élet
néma csokra.

Napjaim keresztjén
te nyitod szemem
a szépre
s a rímek csengése
belőled csurog
verssorokra,
sötét és ragyogás –
vágyak keresztje
ami a szépet
bennem ezerszeresen
megsokszorozza.

És így megy ez
talán születésem óta,
számomra
minden napkelte
egy ékezet –
s a derengés
palánkján
felnevet a reggel
ha titokban
megfogom kezéd.

NYARAKRA HULLÓ JÁROM

Én Veled vagyok
s ha csak egy
percre is kiesnék
a változó időből,
fogadj vissza
öröködbe, akár
utast meleg
kávéval a
várótermi büfé
a reggel szorításában –
csak az utak őrzik
vásott bakancsom
nyomát s a távol
tisztasága bokrozza
már bűnös kéjét –
hiába szól a hívás,
a csók, a szerelem
itt maraszt fenyvesek
szorításában, öröm-bilincs
nyarakra hulló járom.

VÁLLALOM MAGAMAT

Úgy érzem
naponta
újra belehullok
kiszáradt
vén idő
tompá homályába

szemlélni
zord nyarak
vértelen pangását
s tékozló
önmagam
átszűrni a mába

valami
azt súgja
rendezetlen múltam –
kútmély
borús idő
zápordús nappalok

félelem
zord homály
bomlasztja agyamat

titkolni
sem tudom
ki voltam és vagyok:

vállalom magamat!

VASÁRNAPOK TÜKRE

Keserűgyökér
kiszáradt kútkövek
magányán, mélység
és magasság
felszínes arcod
ingoványain kifacsart
citromízű álom,
amit akkor is
szeretni tudtam
ha fájt s szememben
könnycsatornáim
sós cseppjei kergették
a pillanat titkait –
arcodon láttam
sugározni szerelmünk
apró villanásait
búzamezők ringásán
nyugvó vasárnapok tükrére.

VELED

Elég egy perc, Veled
oly szép egy élet,
a feszültséget
meghitt arcod oldja,
valami más ez,
hit, remény, ígélet –
az űrt mely bennem
léted átszakítja
és érezlek, a rám
roskadt üresség
kezd kitelni mint
áldott állapotban
asszony, aki nagyon
tudott szeretni,
az alkony – esti
hűvös záporokban,
s mi eddig fájt, az
olcsó ismeretlen –
cinikus vágy, ki
nem lehetsz,
azzá lenni egészen,
még akkor is ha
temetni akarnak
s tudod lelkükben
koporsód is készen...

VERSSOROKBA

Gyermeke vagyok
én is a
változó időnek
s porszemnyi
olcsó fényem
egy cseppnyi
gyolcs valóság,
de élek
s törpe énem
tépett napok
haragján, ma
verssorokba téptem.

VIHARMADÁR

Magányos szirt
viharmadár

virágcserepben
sír a nyár

magzsendülésben
zsong a föld

nő búzaszál
vad, óriás –

Dávid kezében
kő, parittyá:

a porba hull ma
Góliát.

ENGEM IS FAGGAT AZ IDŐ

Nem fogom átrendezni életem,
bánthatnak csípős, vad szelek,
szétfröccsent napjaim sarán
elsiklanak a fellegek.

Engem is faggat az idő
s valamit rejt a végtelen,
s a múltó perc harangján
elmorzsolódik végzetem.

Lehet gondok pokla enyém,
magamat vállalni fogom,
s bár lassan télbe ballagok
arcomat ott is hordozom.

TARTALOM

A barna idő.....	5
A bözödi tónál.....	6
A dér porából	7
Adventben	8
A föld előtt s az ég előtt.....	9
A föld enyém is... ..	10
A harmatszürke köd barátja	11
Áhítat.....	12
A hit tüzéből	13
Akarat.....	14
A kezem	15
A kis pacsirta.....	16
Alázattal	17
Alkonyosztogás.....	18
Álmomban néha rajtakap	19
Hazudni álmod sem merek	21
Álom és valóság	22
Amikor	23
Anyám halálára	24
Apám arca.....	25
A pillanat üzenete	26
A reggeli újságárus.....	27
Aszály	28
Átmosott világ.....	29
Az ősz hírnökei	30
Megkéssett ballada-féle.....	31
Böjtfő vasárnapján	33
Boldogan fog velem kezét.....	34
Boldogan mondom.....	35
Csak a sikoly maradt... ..	36
Csupán	37
Szememben daloltak... ..	38

Dualitás	40
Fény és árnyék	41
Édenbe tompulnak a lángok.....	42
Édesanyámról.....	43
Édesapámról.....	44
Ősi karma	45
Éj göröngye.....	46
Elgáncsolt rögök	47
Emlék-pernyék.....	48
Érzékiség	49
Esernyőt tart.....	50
Fagyöngy.....	51
Fekély.....	52
Felhőbe lopni.....	53
Felismerés	54
Fényt kortyol majd a rongy idő.....	55
Forma és utánzat.....	56
Furcsa önvallomás	57
Fűzöld.....	59
Golgota.....	60
Hajnalok lázán	61
Hárcsapárcsa	62
Harmatcsepp a fény porában	63
Hermon harmatja	64
Híradás.....	65
Hittel hiszem	66
Időmorzsák.....	67
Az ellopott mozdulat.....	69
Igazi arc nélkül.. ..	70
Illuzionista	72
Írjatok verset.....	73
Itthon.....	74
Jelenlét.....	75
Kép és képzet.....	76
Lesz még Éden	77

Kérdőjelek.....	78
Ne bántsatok.....	79
Keresem	80
Ketten a parton	81
Kezemben tartom	83
Kézfogás	84
Kiáltás.....	85
Kiegészítés	86
Kirakóvásár.....	87
Kis-Küküllő fogja kezem	88
Kiteljesedés	89
Kőbe írt könyörgés	90
Koldus	91
Koldushit.....	93
Koldusközöny.....	94
Vers és vihar	95
Lágy mosoly	96
Lángok dallama.....	97
Lélekmozi.....	98
Létezés.....	99
Ma és holnap	100
Magamtól kérdezem.....	101
Már nem is fáj.....	102
Megnyergelni a tél havát.....	103
A döllyfös kaktusz.....	104
Műhelytitok	105
Múlt és jelen	106
Nagyböjti töprengés	107
Nagypénteken	108
Nekem még maradni kellett.....	109
Nem adtam el magam	110
Nem alkuszom	111
Nem foltozom	112
Nem lettem celeb	112
Nyitott vagyok.....	114

Önarckép	115
Örökkévalóság	116
Öröm szívünk karácsonyában.....	117
Őszi sanzon	118
Oszthatatlanság.....	119
Rendhagyó palacsintasütés.....	121
Kavics	122
Partitúra	123
Egyszer én is... ..	125
Naplemente.....	126
Reggeli csemegézés.....	127
Régi dallamok	129
Rém furcsa játék.....	130
Rémzivatarok	131
Rögök sóhaja	132
Rügyremények	133
Salamon álma.....	135
Sikoly	136
Sorsom	137
Súlytalan moha-létem	138
Sulamit	139
Százarcú angyal.....	140
Szegényes laudáció	141
Szél arcára hajlik az ég.....	142
Sziklabérc.....	143
Szilveszter este.....	144
Valóság	145
Szorzás.....	146
Születésnapomra.....	147
Tavaszcímzés.....	148
Tékozló gyermek.....	149
Telehold.....	150
Üzen a pillanat.....	151
Túlteszem ezen is magam	152
Tűz és kereszt.....	153

Pernye.....	154
Tűzzel	155
Vágyak keresztje.....	156
Nyarakra hulló járom.....	158
Vállalom magamat.....	159
Vasárnapok tükre.....	160
Veled.....	161
Verssorokba	162
Viharmadár	163
Engem is faggat az idő.....	164

KOLDUSHIT

Miért kerestek rongyos utakon?
Járdák szegélyén Istennel lakom.
Vacsorám sosem titkolt hitem.
Hideg teához verseim viszem.

ISBN 978-606-646-318-8

9 786066 463188 >